

DE VERZEKERING VAN DE RECHTVAARDIGMAKING

Door

A. BLOOT

Onderwijzer te Gorinchem

In een brief meegedeeld aan

LEENDERT VAN DER SLUIS,

HERKINGEN.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2004

GORINCHEM, 24 Februari 1892.

Aan LEENDERT VAN DER SLUIS,
HERKINGEN.

Geachte Vriend,

Uw groeten aan mij in den brief aan D. Snoek is de aanleiding tot dit schrijven. Bij het horen en voorlezen Uwer groeten werd ik iets van die verborgen levensgemeenschap gewaar, die een vrucht is van de Liefde Gods, gewrocht door de Heiligen Geest, uitgestort in onze harten.

Een verborgen werking van die wondervolle eenheid, die er is in de leden van het lichaam Christi, waarvoor onze Hogepriester bidt: „Vader, Ik wil dat ze één zijn”. Een eenheid, die dus vrucht is van de voorbede des Middelaars, die daar leeft en altijd leeft om voor ons te bidden.

Ja, wel de vrucht van die voorbede, maar toch nog dieper, zover de Middelaar Zelf is een gegeven Middelaar en daarom sprak: „Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u bidden zal, want de Vader Zelf heeft u lief”. Zo is dan het eeuwig Welbehagen Gods des Vaders, de diepe eeuwige bronwel waaruit de fontein des levende waters Jezus Christus opwelt, en de eeuwige Goddelijke volheid, waaruit alle zegeningen ons toevloeien, zo lichamelijke als geestelijke, zo tijdelijke als eeuwige zegen. Daarom is het ook dat Paulus schrijft: „Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in den Hemel in Christus Jezus”. En welgelukzalig hij, in wiens hart die lofzang weerklink en instemming vindt en alzo eindigen mag, waar alle onze zaligheid begint, namelijk in het Liefdehart Gods des Vaders. "Ziet hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden en dat is nu het grote, onbegrijpelijke wonder van eeuwige vrije genade, wij, die kinderen des toorns waren gelijk ook de anderen, nu kinderen Gods uit eeuwig Welbehagen, en door vrijwillige aanneming; wij, die onder de vervloeking lagen van nature - nu gezegend in den Gezegende des Vaders, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus. En in dat licht, geliefde vriend, heeft de Apostolische Zegenbede uit Galaten in de afgelopen winter zulk een volheerlijke betekenis voor mij gekregen: "Genade zij u en vrede van God den Vader en onzen Heere Jezus Christus, die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld naar den wil van onzen God en Vader, Denwelken zij de heerlijkheid, Amen."

Al vele weken is mij die zegenbede bij, en elk woord heeft een diepe volheerlijke betekenis; en als het de Heere behaagt door Zijne lieve Geest ons in die Waarheid te leiden; o, wat smaakt de ziel een heerlijke zoetheid uit die honing!

Aangenaam was het ons te vernemen, niet dat ge een verlies hebt geleden van een goed paard, maar dat genade in u mag heerschappij voeren over uw vlees. O, als de genade heerschappij voert in ons, is dat alleen de heerschappij en inwoning des Heiligen Geestes, en is dat niet een schat zulk een Inwoner te hebben in het hart. (Jesaja 33, vers 16).

Nu, waarde vriend, ongemerkt is het papier vol, ontvang met de uwen de groeten van uw vrienden.

De genade van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus zij met u en de uwen.

Uw Vriend,

A. BLOOT Azn,

P.S.

Nog even kom ik terug op een uitdrukking in uw brief, namelijk dat wij veeltijds meer klagen over de onaangename gevolgen en kwade vruchten der zonde, dan uit smart over de Godonterendheid der zonde en hun verdorvenheid. Dat is maar al te waar, geliefde vriend, en daaruit blijkt maar al te zeer hoe vleeselijk we zijn als er gezegd wordt: *Wat klaagt dan een levendig mens; een ieder klage vanwege zijne zonden.* Dan worden de levenden juist vermaand om over de zonden zelf, over de Godonterendheid der zonde zelf te klagen.

Nu klaagt het vlees, de natuurlijke mens, in ons alleen over het ongemak dat de zonde teweegbrengt, maar de Geest, het nieuwe schepsel in ons, weent omdat Gods wet verbroken is. De diepste smart -- de innigste zielesmart, die ik ooit over de zonde en wel over de wortelzonde, de *zondeval* gekend heb, was op mijn 27ste jaar, het jaar 1878, toen de Heere mij iets bij bevinding leerde verstaan van Genesis 6 vers 6 het laatste gedeelte.

O, mijn vriend, nooit zal, het mijn pen gelukken die zielesmart te beschrijven die ik doorleefde, met het gevoel van de smart Gods over de zonde, *waardoor het den Heere berouwen moest dat Hij den mens gemaakt had.* Ja ik had toen reeds meer dan twaalf jaar mijn zonde, dat is mijn ongeluk beweend; ik was ongelukkig, Gods volk was gelukkig, ik had met hete tranen mijn dadelijke zonden beweend, omdat zij een scheiding maakten tussen God en mijn ziel. Dat Godsgemis was mij bij tijden ondraaglijk en daar ik de zonde zag als oorzaak der scheiding, haatte ik de zonde en beweende ik ze met hete tranen. Ik had ook de zonde beweend omdat ze mij verdoemlijk maakte voor God en dat alles deed mij worstelen en roepen om genade en geen recht, en toen ik mezelf onder het recht Gods schuldig kende en daaronder boog, toen mij een Middelaar geopenbaard werd en ik het oog op de beminnelijkheid, gepastheid en dierbaarheid van Jezus kreeg te slaan en Hem als de mijne, was het gedurig de tussenkomende zonde, die mij u mijn aangename gestalte wierp en mij ongelukkiger maakte dan ooit, en dan haatte ik de zonde en beweende ze met hete tranen, omdat ik zondigde tegen zulk een Goedertieren God. Maar daarna werd ik dieper ingeleid met de woorden:

't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;

Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren ;

Mijn zonde maakt' mij 't voorwerp van Uw toorn,

Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.

Toen zag ik hoe ik van nature onder de vloek lag met een vloek vervloekt, toen had niet Adam alleen gezondigd en ik was ongelukkig om Adams zonden, nee toen zag ik, *ik* had gezondigd, in Adam, zo alsof ik zelf recht uit de handen van mijn Maker voortgekomen was, alsof ikzelf mijn eigen hand aan de verboden vrucht geslagen had in het Paradijs en

alsof ik zélf mijn mond daar gebruikt had om de verboden vrucht te eten. En op dit eten was het vonnis gevolgd persoonlijk als tot mij: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven". Ik had gegeten en was gestorven en daar lag ik nu, dood door de misdaden en de zonden. Zolang er nog leven was, was er nog hoop, maar nu lag al mijn hoop afgesneden door de rechtvaardige uitvoering van Gods Heilig recht dat ik liefhad met mijn ganse hart.

Nu vraagt gij wellicht, 'waar bleven nu uw 12-jarige ervaringen, namelijk de ontdekking, het spreken van God tot uwe ziel, de zachte woorden waarmee de Heere u menigmaal had verkwikt, de woorden en beloften waarop gij u reeds zalig had gevoeld en uw liefdesuitgangen tot de Heere Jezus en zoal. Maar lieve vriend, al hetgene er in die afgelopen twaalf jaren gebeurd was stond mij zo helder voor de geest alsof het diezelfde dag nog ware gebeurd, maar in plaats dat ik er hoop uitschepte tot behoudenis, stond al die arbeid van Gods liefde, al die lieflijke voorkomingen van Gods zijde als even zovele getuigen ter veroordeling tegenover mij, met die woorden: "Zie, Ik kom nu al zovele jaren, zoekende vrucht, maar vindt die niet". Ik stond dus in mijn ganse naaktheid uitgeschud voor het aangezicht van mijn Rechtvaardige Rechter en moest zwijgen. Alleen ik beaamde met mijn ganse hart het vonnis: "Houw hem uit, waartoe beslaat hij onnuttelijk de aarde?" (Maar dat woord sprak mijn Rechter niet).

Gij ziet, alles waarmee ik mij vroeger vermaakt en geleid had, en wat mij hoop en verwachting had geschonken, werd niet alleen onder mijn voet weggeslagen, maar bovendien het hielp mij 'rechtvaardig' verdoemen, want het was alles arbeid van Gods liefde en goedertierenheid geweest, maar al die mest om die boom had nooit een levende spruit uit de boom kunnen halen, omdat de boom vervloekt was. *Ten dage als ge daarvan eet, zult ge den dood sterven*, dit was de Waarheid Gods en dat kon al die arbeid van Gods goedertierenheid niet ongedaan maken, n.l. buiten Christus. 'De Gerechtigheid sprak: "de ziel die zondigt, die zal sterven" en daarom kan al het pleiten van de vrede mij geen behoudenis meer aanbrengen.

Waarom niet? Ik had gezondigd en ik was gestorven, zo was dan alle hoop uitgeblust, en de laatste levensdraad afgesneden, en de laatste zucht tot zelfbehoud weggenomen, daar hield alle protest op tegen mijn Maker, daar was de pen om rekwesten te schrijven uit de hand gelegd. Daar nam mijn ziel een welgevallen in de straffe mijner ongerechtigheid.

En daarop werd mij ontsloten Gen. 6 vers 6. Daar zag mijn Maker op mij neder *en zie, al het verdichtsel mijns harten was ten allen dage enkel boosheid en het berouwde den Heere dat Hij den mens gemaakt had en het smartte Hem aan Zijn hart*. En toen, lieve vriend — ik hoop dat gij mij verstaat, toen heb ik tranen gestort en geweend, die ik nooit gekend had. Ik weende toen met mijn ganse ziel, niet omdat ik ongelukkig was, niet omdat ik voor eeuwig onherroepelijk verloren lag, niet omdat er voor mij geen hoop meer was en geen zaligheid, *maar omdat God Zijn schepsel kwijt was*. Omdat God dat heerlijke maaksel, dat pronkjuweel Zijner schepping, de mens, naar Zijn Beeld had geschapen, door wie Hij eeuwig lof en eer en aanbidding had willen ontvangen, met wie Hij Zich eeuwig had willen vermaken en op wie Zijn oog met welgevallen gerust had, toen Hij Zich verblijdde in Zijn werken. Ps. 109: 31 en Gen 2 : 1 tot 3, omdat zeg ik, God dat heerlijke pronkjuweel daar zag liggen, verloren, onherstelbaar verloren.

O, mag ik het eens even zo uitdrukken: ik had Gods werk, Gods heerlijk werk verbroken (in mijn val) en mijn God stond er bij te wenen met diepe Goddelijke smart van Zijn hart (Gen. 6: 6). En God zeide: *Al de arbeid Mijner goedertierenheid nu zovele jaren, is alles*

tevergeefs, al Mijn bemesten helpt niet, met dat al breng Ik nooit een spruit uit de dode boom voort. Och dat gij naar Mij geluisterd had! Maar nu ligt gij voor Mij eeuwig onherstelbaar verloren. En toen leerde ik verstaan, mijn vriend, dat er geen hoop was voor mijn zaligheid, noch bij mensen, noch bij engelen, noch bij God buiten Christus. Zolang er nog leven was, was er nog hoop, zolang het recht niet voltrokken was, was er een rekwest, maar nu, ik lag dood door de misdaden en de zonden, en de dood snijdt alles af. En hoe goed onderwezen ik was, mijn lieve vriend, de Middelaar Gods en der mensen, Jezus Christus, was zo ganselijk voor mij verborgen, Gods Woord was zo ganselijk voor mij gesloten (tot troost namelijk) of ik een blinde heiden ware geweest, die nimmer een Bijbel heeft gezien.

Maar meen niet, dat ik het daar bang had! Neen, ik geloof nu, dat toen de vrede Gods in mijn hart was, want het oorlogen tegen God, uit kracht van mijne natuurlijke vijandschap had hier geheel opgehouden, en had de Heere mij hier laten liggen, ik zou een eeuwig *Amen* gezegd hebben op hetgeen alleen was de zuivere uitvoering van Zijn Heilig Recht, waar tegen ik het zólang had uitgehouden. Ja in mijn vijandschap wel eens gebruld had, toen ik las: "Jacob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat." Maar hier werd de roede zelf gekust, en de onderwerping gaf mij rust.

Maar toen, mijn vriend, o eeuwig wonder van genade, van soeverein welbehagen, van Goddelijke liefde, toen werd mij het Evangelie ontsloten voor doden. Joh. 5 : 25, "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de doden zullen horen de stemme des Zoons Gods en die ze gehoord hebben zullen leven. " Doden, horen en leven.

O eeuwig wonder, wie kan dat vatten. Wie is Zijn Raadsman geweest? O, diepten des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods. Hoe onnaspeurlijk zijn Zijne wegen en hoe ondoorzoekelijk zijn Zijne oordelen! De Zone Gods riep Lazarus: "Kom uit". Ik hoorde Zijn stem en ik leefde. Maar ik was nog gebonden, mijn handen en voeten waren nog gebonden met grafdoeken, zodat ik niet kon tasten, noch gaan; mijn hoofd was nog omwonden met een zweetdoek zodat ik niet kon zien; ik had, hoewel ik leefde, van het leven nog weinig genot, tot dat de Zone Gods nogmaals sprak: "Ontbindt hem en laat hem heengaan." En toen God, de Heilige Geest, dat werk aan mij verrichtte, toen ging ik daarheen, wandelende, springende en God lovende, nacht en dag.

Totdat ik lichamelijk zo krank werd dat ik vier maanden ongeschikt ben geweest voor mijn arbeid in de school. 1 Jan. 1879 - 1 Mei 1879. In die vier maanden heb ik dagelijks ondervonden: "Die zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en ulieden verkondigen", 2 Joh. 16: 13, 14.

O, als ik nog eens ooit door de bekwaammaking des Geestes en door de indachtigmaking verwaardigd mag worden, om te getuigen aan deze zijde van het graf wat ik in die vier maanden dag en nacht heb ondervonden en genoten en geleerd, daar zou ik dan wel twaalf maanden van kunnen spreken, want het was toen:

*Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer,
Gelijk een bron zich uitstort op de velden, enz.*

En nu zijn er al weer dertien jaar over verlopen, waarin ik veel ondervonden heb, en veel afgeleerd heb en nu ben ik tenslotte een blind, dwaas schepsel, zodat niet kan geloven dat er ellendiger schepsel is onder de zon dan ik. En die ellende komt dagelijks openbaar, de strijd tussen vlees en geest, in een weg van heiligmaking: "Gelijk gij dan Christus Jezus hebt aangedaan, wandelt dan alzo in Hem".

Maar nu ligt hierin mijn hoop: Rom. 5 : 10, "Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde behouden

worden door Zijn leven". Zo is dan de levende Middelaar, Jezus Christus, onze hope. Maar ach hoe weinig, is mijne kennis van Christus, hoe gering mijn naarstigheid om in de kennis van Hem en in Zijne genade op te wassen. Ik ellendig mens! Hoe klein is mijn ijver om te doden de leden die op de aarde zijn, hoeveel tijd gaat in ijdelheid voorbij, in het bedenken en zoeken der aardse dingen. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen! Hoe traag is mijn gang, hoe weinig vordering op de weg der heiligmaking, door de sterke macht van het vlees, die mij belet en de zonde die mij licht omringt. Ik ellendig mens! Maar gelijk wij het beeld des aardsen gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld des Hemelsen dragen. Schep moed, mijn ziel! Hallelujah! Want de zondaars zullen van de aarde verdaan worden, en de goddeloze zal niet meer zijn!

Zie daar mijn vriend, tegen mijn gedachten en boven mijn verwachting u een brief geschreven. Ik had niet kunnen denken, toen ik begon, dat er zoveel letteren op het papier zouden komen. Ik weet niet, dat ik in tien jaar tijd zo geregeld mijn ervaren aangaande het verlies van mijn leven heb geschreven. Waartoe? Ik weet het niet!

Ontvang deze letteren in liefde. Ontvang nog mijn hartelijke groeten. Ook uw vrouw en kinderen, die mij onbekend zijn; en met Gods volk in uw omgeving, gegroet. Wellicht wordt uw weg nog eens gebaad naar Gorinchem, ga mijn deur dan niet voorbij, als de gelegenheid het enigszins toelaat.

A. BLOOT Azn.